

efter en affallen gren; äfv. märket efter en gren på stock, plankor eller bråde.

QVISTNING, f. 2. Öfverflödiga grenars och qvisters borthuggning ifrån ett träd.

QVISTRÖTA, f. 1. Röta i trä, vid qvistknölar.

QVISTRÖTT, a. 1. Skadad af qviströta.

QVISTYMPA, v. a. 1. Ympa medelst qvist. — *Qvistympning*, f. 2.

QVISTYXA, f. 1. Yxa, som begagnas till qvistning.

QVITT, a. oböjl. (fr. *Quille*, af lat. *Quietus*) 1) Befriad ifrån skuld. *Blifva, vara q. sin skuld. Jag är nu q. med er.* är er nu ingenting skyldig. *Vi äro q.*, ha ingenting af hvarandra att fordra. — 2) Befriad ifrån person eller sak. *Blifva någon q. Jag är honom nu q. Vara q. sitt löfte.* — 3) Förlustig. *Blifva sin egendom q.* — *Adv. Spela q. eller dubbelt.* med vilkor, att skulden antingen fördubblas eller också aldeles afqvittas.

QVITTA, v. n. 1. Betala sin skuld till någon genom afräkning af motsvarande fordran hos honom. *Q. med hvarandra.* — Brukas impersonellt i fam. talesättet: *Det q-r mig lika*, är mig likgiltigt. — *Qvittande*, n. 4.

QVITEN, qvi't'n, n. 5. Den gula, päronlika, angenämt luktande frukten af Qvittenträdet. — *Ss. Q-saft.*

QVITENBRÖD, n. 5. Ett slags konfektur, beredd af qvitten.

QVITTENS, qvitt'nsns o. qvittänngs, n. 5. (fr. *Quittance*) Se *Qvitto*. [Qvittans.]

QVITTENTRÄD, n. 5. Ett föga högstammigt fruktträd i medlersta Asien och södra Europa, med lummig krona och stora löf. *Cydonia vulgaris*.

QVITTENÄPLE, n. 4. Benämning på några äplesorter.

QVITTER, qvi't'r, n. sing. Fåglars qvittande.

QVITTERA, v. a. o. n. 1. Meddela skriftligt betyg, att en skuld blifvit betald. *Q. en räkning. Betall, q-s*, betalt, hvilket härmed betygas. — *Qvitterande*, n. 4. o. *Qvittering*, f. 2.

QVITTING, f. 2. Handlingen, då man qvittar.

QVITTO, qvi'tto, n. 4. Skriftligt betyg, som lemnas en person deröfver, att han betalt en skuld eller aflemnat något. *Gifva q. på något. Lemna något emot q.* — *Syn.* Qvittens; *Recepisse*.

QVITTOBREF, n. 5. Se *Qvitto*.

QVITTRA, v. n. 1. Småsjunga i korta, afbrutna toner. Säges om vissa slags fåglar. (Ord-språk) *Som de gamle sjunga, så q. ock de unga*, de unga bilda sig gerna efter de gamles föresyn. — *Qvitrande*, n. 4.

QVOT, m. 5. (af lat. *Quotus*, huru mycken) 1) Behörig andel. — 2) (aritm.) Det tal, som uppkommer genom ett tals dividerande med ett annat. — *Kallas* äfv. *Qvotient*.

QVOTIENT, qvotsi'nt, m. 5. Se *Qvot*, 2.

QVÅDA, v. a. o. n. 2. o. 3. (Impf. sing. *Qvad*; sing. o. plur. *Qvådde*. Sup. *Qvådit* o. *Qvådt*. Part. pass. *Qvåden*.) I forntiden: dikta och afsjunga ett skaldestycke. Brukas numera i samma mening som: dikta skaldestycken.

QVÅDE, n. 4. Sångdikt, sång, poem. Brukas i poesi och högre stil.

QVÅFGAS, m. 5. Se *Qvåfve*.

QVÅFNING, f. 2. Handlingen eller verkningen,

då någon qvåfves. *Dö af q. Q. af os, af strypning.*

QVÅFSALT, n. sing. Se *Salpeter*.

QVÅFSYRA, f. 1. Se *Salpetersyra*.

QVÅFVA, v. a. 2. (Impf. *Qvåfde*, mindre ofta *Qvåfde*. Sup. *Qvåst*. Part. pass. *Qvåfd*.) 1) Beröfva andedrägten. *Kolångorna hafva qvåst honom. Hon har qvåst sitt barn i sömnen.* — 2) (fig.) Göra, att något upphör. *Q. ett uppror. Q. begären.* — *Q-s*, v. pass. o. dep. Beröfvas, förlora andedrägten. *Jag qvåfs.*

QVÅFVANDE, n. 4. Handlingen eller verkningen, då någon eller något qvåfves. Säges både i egentlig eller fig. mening.

QVÅFVE, n. sing. En af luftens hufvudbeståndsdelar, hvilken har sitt namn deraf, att den ensam, utan blandning med syre, är oduglig för andedrägten, så att djur deraf qvåfvas och eld släckes.

QVÅKA, v. n. 2. Säges om det läte, som grodorna hafva. — *Qvåkande*, n. 4.

QVÅKARE, m. 5. (eng. *Quaker*, egentl. *Dar-rare*) 1) Benämning på medlemmarna af en engelsk religionssekt, hvars hufvudlära är, att hvar och en, som allvarigen söker Guds anda, blir delaktig af omedelbara gudomliga uppenbarelser, hvartill människosjälen bär fröet inom sig sjelf. — 2) Se *Bergfink*.

QVÅKERSK, a. 2. Som tillhör eller utmärker Qvåkarnes sekt eller lära.

QVÅKERSKA, f. 1. Qvinna af Qvåkarnes sekt.

QVÅLJA, v. a. 2. (Impf. *Qvalde*, äfv. *Qväljde*. Sup. *Qvalt* o. *Qväljt*. Part. pass. *Qvald*.) 1) Försaka qväljningar i magen. *Den röriga maten q-jer mig.* (Impersonelt) *Det q-jer mig*, jag plågas af qväljningar i magen. — 2) (fig.) Försaka qual. *Bittra samvetsförebåelser qualde honom.* — *Syn.* Se *Plåga*. — 3) (jur.) *Q. en dom*, åter draga en förut afsömd sak inför rätta, sedan utslaget redan vunnit laga kraft.

QVÅLJANDE, n. 4. Handlingen eller verkningen, då person eller sak qväljes.

QVÅLJNING, f. 2. 1) Se *Qväljande*. — 2) (med.) Obehaglig känsla i magen, då han genom kräkning vill göra sig qvitt något, som besvärar, äcklar honom.

QVÅLL, m. 2. Se *Afton*. Brukas mera i folkspråket än detta ord, men derjemte äfven i skriftspråket, helst i poesi. *Sent på q-en. Om q-en, om q-arna. I q.*, innevarande afton; äfv. på aftonen af denna dag. *I morgon q. I går q. I qvälls* ell. (i folkspråket) *i qvällse*, i går afton. — *Ss. Q-sarbete, Q-smat, -syssla.*

QVÅLLA, v. n. 2. (t. *quellen*) Upprinna ur jorden. Säges om källor.

QVÅLLAS, v. d. 1. Blifva afton.

QVÅLLKNARR, m. 2. Se *Nattskråfva*.

QVÅLLNING, f. 2. Dagens aftagande mot natten.

QVÅLLSMÅL, n. 5. Ordentlig måltid, som intages på aftonen, i Sverige vanligen kl. 8, 9 eller 10. *Kallas* äfv. *Qvällsvard*.

QVÅLLSVARD, m. 2. Se *Qvällsmål*.

QVÅLLSÄTTNING, f. 2. Se *Qvällning*.

QVÅLLSÖL, m. 2. (pop. o. fam.) En, som är länge uppe på qvällarna. *Inte är jag morgonfjesk och inte är jag q., men en god middagslur tar jag mig gerna, sad' drängen.*

QVÅSA, v. a. 2. (t. *quetschen*) 1) Gifva skrubbsår, blånad genom stöt, slag. Brukas i denna bem. sällan. *I stället för Blifva qvåst* säges